

вать въ нѣгоза-та епископія отъ каквато и да са народностъ, също и върху оныя които приврѣменно живѣять тамо подъ друга церковна вѣдомость. Между тѣмъ забѣлжваше че расподѣленіе-то на синодални-тѣ засѣданія помежду шестмина Гръцы и шесть души Българи, и предложеный-атъ доводъ за такава една мѣрка щото всякій архіереа да става рано или късно синодаленъ членъ соразмѣрно споредъ множеството на населеніе-то на епархія-та му, това сичко са дѣла противоканонически и ново-въведеніе не само въ православна-та Церква но и въ сичко-то христіанство.

Такива быха покрайный-мѣрѣ отговори-тѣ на то-врѣмѣшно-то общо Собраніе, което не одобри предложенія-та на 8-тѣхъ точки, въ които достаточнo са показваше духъ-тъ на племенна-та разлика, който клонеше къмъ разореніе и нарушеніе на подкрѣпена-та управителна церковна стойтелность, основана на евангелско-то единство на любовь-та и върху уставъ-тъ на священни-тѣ правила.

Същый-атъ духъ на народоплеменность владѣше и въ 6-тѣхъ точки, които са проводиха на Патріаршія та прѣзъ 1866 лѣто. Въ тѣхъ освѣнъ други-тѣ безумѣстности, явно са вдигаха и церковни-тѣ предѣли, защото споредъ тѣя точки сички-тѣ Българи въ Отоманска-та държава са считаха като зависящи на духовно-то управленіе и вѣдомство на учреждаема-та народоплемѣнна българска църква. Както на примѣръ за духовенство-то на църква-та святаго Стефана въ Балата:

„ Священницы-тѣ на тая църква понеже иматъ за свое „ стадо сички-тѣ Българи, които са въ Цариградъ по „ разни еноріи, иматъ право безпрепятетвенно да свя- „ священнодѣйствувать вездѣ, гдѣто са призовать „